

JEFF CREEPY

SUPERMALS

EL LABORATORI DEL PÀNIC

Estrella Polar

SUPERMALSNS

JEFF CREEPY
EL LABORATORI DEL PÀNIC

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Testing time*

© del text i de les il·lustracions: Editorial Planeta S. A., 2018

© de la traducció: David Nel·lo, 2018

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar, 2018

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2018

ISBN: 978-84-9137-561-6

Dipòsit legal: B. 7.742-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

L'Amy es va aturar quan va arribar al riu sorollós i amb un corrent molt fort. Davant seu, el camí conduïa al misteriós i callat Bosc Negros. Amb un simple salt seria allà, entre les plantes enfiladisses i les branques que cruixien.

Va respirar fondo, es va apartar els cabells de la cara i va avançar unes passes.

—Espera't!

L'Amy es va aturar en sec quan va reconèixer la veu queixosa del seu germà Matt. Només era un any més gran que ella, i alt i prim com un xiprer, però sempre li deia el que havia de fer.

—Primer treu-te la motxilla —va dir el noi.

—Ostres —va rondinar l'Amy—. I per què?

—Perquè no podràs saltar amb tant de pes.

L'Amy va estrènyer la motxilla més fort. Darrere seu, els seus amics Ethan i Georgia van intercanviar una mirada. Havia sigut així durant tota l'excursió. Digués el que digués l'Amy, en Matt sempre tenia una idea millor.

—Aquelles roques semblen molt relliscoses —va dir en broma la Georgia.

L'Amy va alçar els ulls al cel, exasperada. Abans que ningú la pogués aturar, va saltar per sobre l'aigua amb un crit salvatge. Va aterrar perfectament damunt les roques. Es va girar per mirar el seu germà amb cara de triomf.

—Endavant, Amy! —va cridar l'Ethan, i ho va acompanyar amb un cop de puny enlaire.

En Matt va arronsar les espatlles.

—És molt fàcil! —va dir l'Amy esbufegant—. Qui és el següent?

En Matt va saltar amb facilitat per damunt del riu. La Georgia el va travessar amb uns saltirons graciosos. Només quedava l'Ethan, que feia una pinta curiosa a l'altra banda. Es va col·locar bé les ulleres sobre el nas i va fregar-se les mans.

—Au, som-hi!

L'Ethan va agafar embranzida fins a la riba, però va calcular malament el salt. Va caure al riu, sense gràcia, i amb l'aigua fins als genolls va començar a xipollejar com un peix enfadat.

—Ecs! —va cridar—. Traieu-me d'aquí! L'aigua està més freda que l'aixella d'un os polar.

L'Amy va estirar-lo per un braç.

—A poc a poc! —va dir la Georgia entre rialles.

—A veure, tio —va dir en

Matt també rient—, com ho saps, que l'aixella de l'os polar és freda?

—D'acord, molt bé —va dir l'Ethan mentre es fregava el turmell, i de seguida va canviar de tema—: La qüestió és que ara ja som aquí. Al cor del Bosc Negrós.

Tots quatre van mirar al seu voltant. Els pins s'erigien silenciosos en la penombra, tots apinyats com les tombes al cementiri. Les plantes enfiladisses semblaven serps damunt d'aquell terra ple de fulles.

Feia hores que caminaven per arribar a aquell lloc. Havia sigut idea d'en Matt: unes vacances d'estiu fent acampada enmig del bosc. Serien a quilòmetres de distància de tot, i més lluny de casa del que ho havien estat mai.

Es va sentir un tro llarg i somort. Un aire fred i humit va acariciar la cara de l'Amy i el cel es va ennegrir.

—Ostres, que bé! —va dir ella—. Sembla que hi haurà tempesta. Hem de plantar les tendes abans que ens quedem xops.

—Xops, has dit? —va fer l'Ethan assenya-

lant-se les sabates i els pantalons curts, que ja estaven força molls.

—Volia dir abans que els altres ens quedem xops —va aclarir l'Amy.

La noia els va conduir cap a dins del bosc. No havien avançat gaire i l'Ethan va començar a protestar.

—Ai —va cridar—. Em fa mal!

—Què és el que et fa mal? —va preguntar l'Amy.

—El turmell —va gemegar l'Ethan—. Me'l dec haver torçat quan he caigut al riu.

La Georgia es va ajupir per examinar-lo. Va tallar el cordó amb el seu ganivet multiús suís i, amb compte, li va treure la bota. El turmell de l'Ethan es veia tot vermell i inflat.

—Fantàstic! —va rondinar en Matt.

—Ei —va burxar-lo l'Amy—. Si som aquí és per culpa teva.

L'Ethan va forçar un somriure.

—Sempre han dit que aquest bosc està maleït, oi? —I es va netejar les ulleres, que estaven esquitxades d'aigua.

—No, Ethan —va començar la Georgia—. No hi ha malediccions ni bruixots al bosc. I ara val més que ens espavilem i plantem les tendes.

L'Amy va posar-se a treballar sense fer cap cas de les referències al bosc esgarriatós. És clar que sempre s'inventaven llegendes, però sobretot eren històries que els nanos s'explicaven els uns als altres per espantar-se. I en aquell moment hi havia coses més importants per fer.

L'Amy va ajudar la Georgia a separar totes les parts de la tenda, d'una manera més ordenada que els nois, fins que es va adonar que hi faltava alguna cosa. Les piquetes que servien per subjectar la tenda plantada no hi eren.

—Ai, ai —va fer ella.

—Sisplau, no em diguis que t'has descuidat les piquetes a casa, Amy —va dir la Georgia amb un somriure forçat—. Ets la meva millor amiga; no m'agradaria haver-te de matar.

—Tranqui..., nena —va puntualitzar l'Amy, quequejant una mica—. No me les he descuidat. Sé exactament on són.

En Matt es va alçar amb un bot.

—Amy? —va dir.

—Ara torno.

—Amy!

La veu del noi es va perdre en la distància.

A grans gambades, l'Amy es va dirigir cap al riu que havien travessat. La bosseta negra amb les piquetes havia de ser allà. Si ella i la Georgia no podien plantar la seva tenda, haurien de compartir l'altra amb els nois. I abans de fer això preferia que li caigués un llamp al damunt.

«Primer allò de l'Ethan, i ara això», va pensar l'Amy, amb una rialleta. «Potser sí que el bosc està maleït».

La claror del dia s'anava esvaint amb rapidesa i la pluja feia xim-xim al llarg del camí. L'Amy va arribar a la riba abans del que es pensava. Tot d'una, va adonar-se que estava tota sola. Va notar com se li posava la pell de gallina i una esgarrifança li va recórrer l'esquena. Va tenir la sensació que alguna cosa no rutllava.

«Ei, que no t'agafi cangueli, ara», va pensar. «Controla't!».

Per sort, encara que amb prou feines hi havia

llum, va localitzar la bossa de les piquetes. Va ajupir-se per recollir-la, però de sobte va sentir un soroll que venia dels matolls del riu. Els branquillons que es trencaven van sonar com un tret enmig de la quietud misteriosa del bosc.

—Ei, hola? —va intentar cridar, però les paraules no li van acabar de sortir.

El cor li anava a cent per hora per la correguda que havia fet. Ara les cames li feien figa i la por se li escampava pel cos.

L'Amy va brandar el cap i es va parar en sec. Alguna cosa va sortir de la penombra: era un home vell amb la cara arrugada i una ganyota dura. Anava tot escabellat. La boca mig oberta deixava veure unes dents corcades i grogues.

L'Amy va començar a recular.

L'home amb prou feines es va moure. El seu capot es va agitar i els ulls d'un blau d'acer van travessar la foscor. Semblava un esperit malèfic que brillés entre els arbres.

De pressa, massa, la figura va alçar un braç.

En aquell moment, l'Amy va deixar anar un xiscle.